

Hıçkırın Dağ

Yavuz DEMİRKIRAN

Hıçkırın Dağ

Yavuz DEMİRKİRAN

Mırıltı Dağı, Nook köyünün üzerinde yüksek ve gururlu duruyordu. Her sabah kayalık zirvesi gün doğumunda pembe parlardı. Köylüler onun gölgesinde havuç yetiştirir, çamaşırlarını evler arasında gerili iplere asarlardı. Hayat sessiz ve neşeliydi. Dağınık kestane rengi saçlı küçük bir çocuk olan Felix sık sık çitin üstüne oturur, dağa bakıp hangi sırları sakladığını merak ederdi.

Bir gün Mırıltı Dağı kocaman bir HİK! sesi çıkardı. Yer sarsıldı. Pencereleer takırdadı. Bir inek şaşkınlıkla böğrd. Sonra her şey duruldu. Ama birkaç dakika sonra—HİK!—yine oldu. Felix dengesini sağılamak için it direğıne tutundu. Ela yeşili gözleri merakla parladı. 'Bu da neydi?' diye fısıldadı. Kırmızı botları tozlu yolda titredi.

Köylüler meydana koştı. Mor ceketıyla uzun boylu Belediye Başkanı Hettie bastonunu taş döşemeye vurdu. 'O dağ hıçkırıyor!' dedi. 'Ve her hıçkırık evlerimizi sarsıyor. Çatılar çökmeden gitmeliyiz!' Köylüler şaşkınlıkla soludu ve çantalarını toplamaya başladı. Felix kaşlarını çattı. 'Ama neden hıçkırıyor?' diye sordu. Kimse dinlemedi.

Felix bez çantasına ekmek, peynir ve küçük bir defter koydu. 'Sorunun ne olduğunu öğreneceğim,' dedi annesine. Annesi illi burnunu öptü ve el salladı. Felix tozlu patıkada yürüdü, yıpranmış kırmızı botları gevşek taşlarda tırdadı. Dağ yine hıçkırdı ve Felix sallandı. Ama tırmanmaya devam etti, daha yükseğe, daha yükseğe, kayalık zirveye doğru.

Yolun yarısında yer gürledi. HIK! Felix dengesini kaybetti ve bir yamaçtan aşağı kaydı. Gizli bir çıkıntıya pat diye düştü. Yosun perdesinin arkasında karanlık bir açıklık gördü. Çorba ve taze ekmek kokan sıcak hava dışarı üflüyordu. 'Merhaba?' diye seslendi. Cevap yoktu. Ama fokurdama sesi ve neşeyle mırıldanan bir ses duydu. Felix derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Tünel, sağlam kayadan oyulmuş kocaman bir mutfağa açıldı. Küvet büyüklüğünde tencereler taş bir ocakta fokurduyordu. Sıcak havada buhar dönüyordu. Bir insanın iki katı boyunda, uzun bir taş yaratık dev bir kepçeyle kazanı karıştırıyordu. Omuzlarında yosun bitmişti ve şapka olarak bakır bir tencere takmıştı. Dağ bir HIK! ile sarsılırken 'Eyvah, eyvah,' diye mırıldandı.

'Merhaba,' dedi Felix. Taş yaratık yerinden sıçradı ve kepçesi takırdadı. 'Bir çocuk! Mutfağında!' diye gürledi. 'Ben Büyükbaba Granit. Ve tam hıçkırıkların zamanında geldin!' Küçük, yuvarlak bir çakıl çocuk seke seke geldi. 'Ben Çakıl!' dedi cıvılayarak. 'Yemek yapmamız dağın hıçkırmasına neden oluyor!' Felix gözlerini kırptırdı. 'Yemek yapmanız mı?' diye sordu. 'Nasıl?' Çakıl fokurdayan tencereleri işaret etti.

Büyükbaba Granit iç çekti. 'Taş Toplantısı için bir ziyafet hazırlıyoruz,' diye açıkladı. 'Ama tencerelerimiz çok küçük ve buharın gidecek yeri yok. Dağın içinde birikiyor ve—HIK!—dışarı çıkıyor!' Felix etrafına baktı. Mutfak dardı, tencereler tikiş tikişti. Her köşeden buhar tıslıyordu. 'Buhar için daha fazla alana ihtiyacımız var,' dedi Felix çenesini kaşıyarak.

Felix defterini açtı ve hızlıca bir plan çizdi. 'Büyük tencereleri bacanın yanına taşıyıp havalandırmaları açsak?' diye önerdi. Çakıl kısa kollarını çırpıtı. 'Ah, evet! Ve duvara bir pervane koyabiliriz!' Büyükbaba Granit yosunlu sakalını kaşıdı. 'Pervane? Neyden yapılmış?' Felix gülümsedi. 'Yapraklardan! Buharda dönen örülmüş yapraklardan!' Hemen işe koyuldular.

Çakıl kucak kucak geniş yapraklar getirdi, Felix de onları büyük bir pervane halinde ördü. Büyükbaba Granit en ağır tencereleri bacaya taşıdı. Dağ yine hıçkırdı—HIK!—ama bu kez Felix sallandı ve güldü. 'Düzeltiyoruz!' diye bağırdı. Çakıl kıkırdadı ve bir tencere çorbayı karıştırdı. Sıcak hava dağın içinde birikmek yerine bacadan yukarı akmaya başladı. Mutfak şimdiden daha geniş ve daha sakin hissettiriyordu.

Büyükbaba Granit son tencereyi yerine kaldırdı. Pervane buharda usulca döndü. Mutfak yumuşak, düzenli bir sıcaklıkla doldu. Herkes nefesini tuttu. Bir dakika geçti. İki dakika. Hıçkırık yok! Çakıl sevinçle ciyakladı. 'Başardın!' diye bağırdı, Felix'in bacağına sarılarak. Büyükbaba Granit ışıldadı, kehribar gözleri parladı. 'Sorunumuzu anladın, genç Felix,' dedi. 'Teşekkür ederim.'

Felix çantası zıplayarak dağdan aşağı koştu. Köy göründü ve köylüleri çantalarıyla toplanmış gördü. Belediye Başkanı Hettie tam gitme emrini vermek için bastonunu kaldırıyordu. 'Bekleyin!' diye bağırdı Felix. 'Dağ artık hıçkırmayacak!' Herkes dondu. 'Bir ziyafet pişiren taş yaratıklar buldum,' diye açıkladı. 'Buharları sıkışmıştı. Mutfaklarını onardık.' Köylüler hayretle baktı.

Tam o sırada dağ gürledi. Köylüler şaşkınlıkla soludu. Ama bir HIK! yerine, yumuşak bir sıcak hava dalgası aşağı süzüldü. Çorba ve ekmek kokuyordu. Belediye Başkanı Hettie bastonunu indirdi. 'Hıçkırık yok!' dedi. 'Çocuk haklıydı.' Keskin kara gözleriyle Felix'e baktı. 'Oraya tek başına mı çıktın?' Felix başını salladı. Belediye Başkanı Hettie'nin kaşları yumuşadı. 'Öyleyse köyümüzü kurtardın,' dedi.

Köylüler sevinçle bağırdı ve çantalarını açtı. O akşam taş yaratıklarla tanışmak için dağ patikasına tırmandılar. Büyükbaba Granit ve Çakıl onları sıcak çorba kaseleriyle karşıladı. Köy mutfağı kısa sürede kahkahalarla doldu. Belediye Başkanı Hettie kasesini kaldırdı. 'Felix'e,' dedi, 'bize kaçmak yerine soru sormayı öğretene.' Herkes kaselerini tokuşturdu ve sevinçle bağırdı.

O günden sonra köylüler ve taş yaratıklar birçok yemeği paylaştı. Felix sık sık dağ mutfağına gitti, çakıl ona yeni tarifler gösterdi. Büyükbaba Granit teşekkür hediyesi olarak ona küçük bir taş kaşık verdi. Dağ bir daha hiç hıçkırmadı. Ve köyde ne zaman bir sorun gürlese, biri 'Felix'e soralım. O nasıl öğreneceğini bilir,' derdi.

Felix gün batımında çitin üstüne oturdu, cebinde küçük taş kaşık vardı. Huzurlu ve durgun Mırıltı Dağı'na baktı. Önemli bir şey öğrenmişti: korkutucu bir şey olduğunda, kaçmak yerine tırmanıp onu anlamak daha iyidir. Ve bazen en büyük sorunlar, sadece biraz onarılması gereken bir mutfaktır. Gülümsedi ve kırık dişi göründü. Dağ da ona gülümsedi.